

Tărâmul copilăriei

I. A fost odată ca niciodată

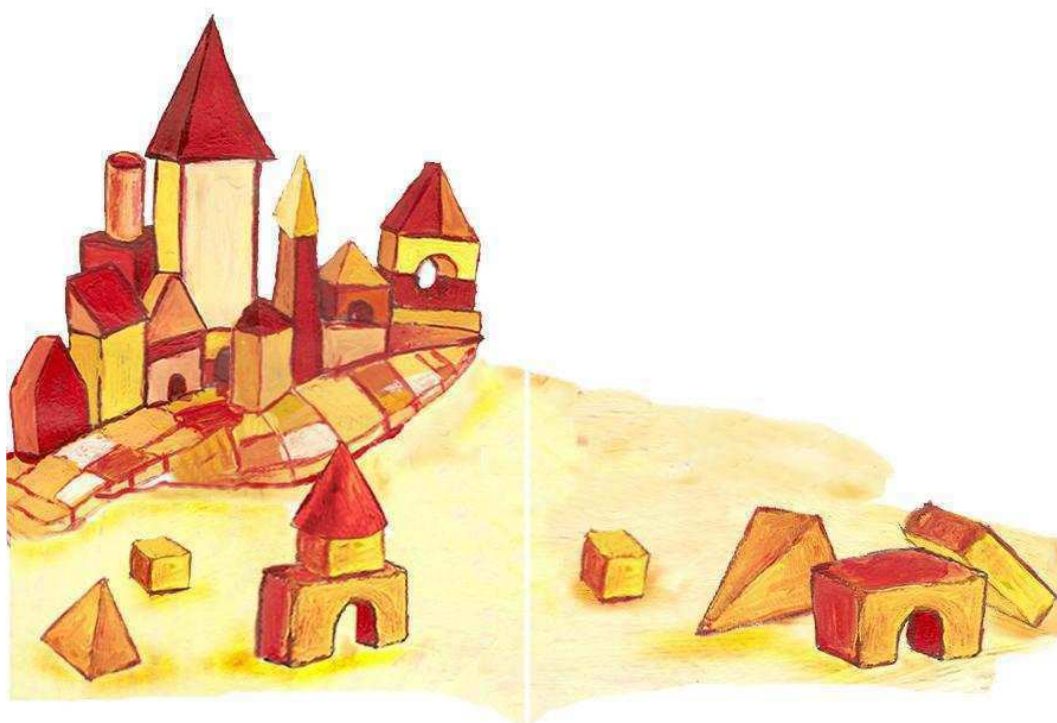

A fost odată ca niciodată un copil. Era un copil ca toți alții, născut din iubire și crescut cu grijă și afecțiune, dar care trăia în vremuri negre și pline de amărăciune. Copilul nu avea curiozitatea inocenței, nu simțea pasiunea de a descoperi. Sufletul său îmbătrânea. Mai repede decât în alte vremuri. Copilul știa că sufletul lui se va stinge înainte să se facă mare. Toți oamenii care trăiau atunci ajungeau, în cele din urmă, niște trupuri fără suflet, cutii goale.

Într-o noapte, copilul a avut un vis ciudat. Spiridușul său - pentru că fiecare om are un spiriduș care îi poartă de grijă - i-a povestit de un tărâm minunat unde sufletele se întremează, redevin vesele și fericite, curioase și inocente. Ce s-a mai bucurat copilul! Trebuia să-și duca sufletul acolo, să găsească acest tărâm! Spiridușul, însă, l-a avertizat că toți cei care au plecat la drum înaintea lui au avut de-a face cu Balaurul Verde-Hoțul Timpului, care pe mulți i-a luat prizonier în regatul lui.

II. Orașul de lemn

Dis-de-dimineață copilul și-a luat trăistuța cu merinde și rămas bun de la părinți și a plecat la drum, în căutarea țărâmului copilăriei. După câteva zile de mers, copilul a văzut că natura din jurul său prindea, din ce în ce mai mult, o culoare maronie. Oare ce se întâmpla? Și iată că în fața sa s-a ivit o plăcuță pe care scria "Bine ați venit în Orașul de lemn!" "Hmmm... Poate găsesc aici pe cineva care mă poate îndruma spre ținutul de copilărit"

O mulțime de căsuțe, și castelașe, de alei cu mașinuțe și trotinete de lemn, de copaci și flori, de insecte și căluți de lemn, păpuși de lemn așezate pe bănci, de cuburi și tot felul de alte obiecte și jucării de lemn... Totul părea animat deși era înlemnit. Orașul avea suflet, era viu, dar nemișcat. Copilul a încercat să întrebe pe mai mulți locuitori dacă se afla pe drumul cel bun, dar nu a aflat vreun răspuns.

Deși s-a simțit foarte bine jucându-se prin Oraș, după un timp, copilul se gândi că este vremea să-și vadă de treabă și să meargă mai departe.

III. Drumul spre castel

Porni așadar spre miazăzi, cu speranța că, în scurt timp, va găsi ceea ce caută. Unele ținuturi prin care trecuse păstrau încă urmele nenorocirilor aduse de Balaurul Verde. Câte povești, care mai de care, auzise copilul despre Balaur! Cu toate acestea, mergea înainte neînfricat, hotărât să-și salveze sufletul.

Iată însă că, tot gândindu-se la cum îl va înfrunța pe Balaur, a ajuns la o răscruce de drumuri. Pentru că se simțea obosit și oricum nu știa ce drum să aleagă, se hotărî să se pună la umbra unui copac și să tragă un pui de somn. Dar nici nu apucă să închidă ochii, că, lângă el, aparură o mulțime de animaluțe care mai de care mai simpatice, cu blănița de pluș sau puf. "Bună ziua!" spuse copilul. "Bună să-ți fie inima!" răspunseră în cor animaluțele. "Am venit să-ți mulțumim că ne-ai scăpat de blestemul Balaurului Verde, care ne-a luat sufletele și graiul." "Păi și eu cu ce v-am fost de folos?" "Doar faptul că ai trecut pe aici ne-a dezlegat blestemul. Orice copil trecut pe la această răscruce de drumuri putea să facă asta. Din păcate, nu a mai trecut nici unul de foarte multă vreme... Și, uite, pentru că ne-ai ajutat, vrem să te răsplătim și noi cum se cuvine. Ia acest puf și această baghetă

magică și păstrează-le bine. Când vei avea nevoie de noi să suflă peste puf. Bagheta te va ajuta la momentul potrivit. Trebuie să apuci pe drumul care duce spre miazăzi” Mirat de ce îi apăruse în cale și bucuros de întâlnire, copilul luă darurile și se pregăti să plece mai departe.

IV. Castelul prințeselor

Pe măsură ce înainta el, tot gândindu-se la darurile pe care le-a primit și la cum îi vor folosi ele, copilul se trezi că, în fața sa, răsare un castel. “Ce bine! gândi el, poate găsesc și eu ceva de-ale gurii și un pat să mă odihnesc, că tare mai sunt obosit! Și cine știe, poate aflu ceva despre Tărâmul copilăriei”

Odată ajuns la castel, fu întâmpinat de slujitori și dus direct într-o sală mare, în mijlocul căreia se afla întinsă o masă mare, plină de bucate și bunătăți. “Of, ce bine, ce foame îmi este, dar ce ciudat că nu este nimeni la masă”

Nici nu gândi bine aceste cuvinte că pe ușa sălii începură să intre prințese care mai de care mai frumoase. Copilul era uimit de frumusețea lor. Astfel de rochii și giuvaieruri nu mai vazuse decât în cărțile sale de povești sau la păpușile surorii sale.

Prințesele îl invită la masă și, în timp ce se ospătau, i-au povestit cum că și pe la palatul lor trecuse Balaurul Verde și, că, din cauza asta, la fiecare masă, printre mâncăruri se afla un fel otrăvit.

V. Comoara cu cărți și muzică

Nimeni nu știa care, și niciodată nu era același, iar tot mai multe prințese au murit din această cauză. Auzind una ca asta, copilul se gândi că poate puful animăluțelor îi va arăta care dintre mâncăruri este cea otrăvită, să se poată feri de ea. Așa și a fost, puful i-a fost de mare ajutor, nu numai lui, cât și tuturor celor de la masă. Prințesele nu știau cum să-i mai mulțumească pentru puful pe care copilul li-l dăruise pentru totdeauna. I-au cântat, i-au spus povești, ba chiar l-au și pupat și, înainte de plecare, i-au dăruit o comoară.

Curios, copilul se hotărî să arunce un ochi pe comoara înainte de a porni din nou la drum. Ce minunații!! Giuvaeruri, galbeni, dar, mai presus de toate, avea toate cărțile de povești pe care și le dorise vreodată și toate cântecelele pe care le iubea într-o cutie muzicală... Era fericit!!

Deși era plină de atâtea bogății comoara era una fermecată, pentru că, atunci când lada era închisă, aceasta se făcea mică, mică de tot, astfel încât, copilul să o poată băga în buzunar și să o poată scoate de acolo doar când simțea nevoia să-și mai aline sufletul.

VI. Pădurea fermecată

Copilul, își luă rămas-bun de la prințese, și, deși cu inima strânsă - pentru clipele minunate petrecute la castel- porni mai departe la drum. Știa de la prințese că în drumul său va trebui să treacă prin Țara Niciunde, în care se zvonea că domnea Balaurul Verde. Țara Niciunde era de fapt o pădure fermecată, în care Balaurul pusese capcane viclene la tot pasul.

Nu după mult timp, copilul văzu primele semne ale pădurii. Brazi și copaci verzi, animale și dumuri întortocheate. Ce frumos i se părea totul, nu era nimic înfricoșător acolo. Chiar mai mult, sub trunchiul unui copac, copilul descoperi un joc de culori tare interesant. Ar fi stat acolo să se joace... Mai departe, lângă un râu era un alt joc cu desene și animale... Rămase și aici să se joace... Și iată cum, pe negândite, copilul petrecu ani de zile în pădurea fermecată din Țara Niciunde, fără să-și dea seama că timpul zbura și el nu se mai dădea dus. Era așa de încântat de jocurile de acolo încât nu simțise cum a trecut vremea...

Într-o zi, însă, în timp ce era preocupat să pună în ordine niște bile colorate, își aminti cum, mai demult, se juca la fel cu sora sa și, dintr-o dată, și-a dat seama care era șiretlicul Balaurului Verde. "Vai,

vai, ce era să fac! M-am lăsat prins în capcanele Balaurului! Trebuie să plec cât mai repede, să fug de aici!” Își deschise comoara să îl ajute să-și revină din vrajă și, apoi, croindu-și drum printre hațișurile pădurii și jocurile care îl fermecaseră, plecă mai departe.

VII. Odaia cu obiecte magice

Era deja istovit de căutare și de atâta timp petrecut pe drumuri. Doar sufletul său îi mai dădea putere să meargă mai departe. Încet, încet, înainta copilul pe un drum pustiu până ce, în zare, îi apărură o casă ce părea nelocuită... Se hotărî să intre. Acolo găsi una dintre cele mai frumoase odăi pe care le văzuse vreodată. Plină cu tot soiul de perne, tablouri, oglinzi, clopoței și alte drăgălășenii, îi aminti de casa lui și de părinții lui și îl cuprinse un dor adânc.

În timp ce stătea el așa pe gânduri, își aminti de bagheta magică primită de la animăluțele de pluș și se gândi că ar putea să o folosească să vadă ce se va întâmpla. Zis și făcut! Abracadabra și... iată că toate obiectele din odaie prinseră grai... Și mult mai vorbeau între ele! Copilul își luă inima în dinți și întrebă o oglindă dacă știe unde se afla Tărâmul copilăriei, povestindu-i, motivul pentru care plecase de acasă, tot drumul și aventurile sale. “Of, copil, copil, zise oglinda, dar mult îți mai trebuie să îți dai seama că tot drumul tău a

fost făcut pe Tărâmul copilăriei și ca **tu ai fost și ești, pe Tărâmul copilăriei , încă, de când te-ai hotărât să pleci în căutarea lui!** Oare nu ți-ai simțit sufletul mai temerar, mai încântat în tot acest timp?" Gândind-se în urmă, la toate aventurile sale, la orașul de lemn, la animalele de pluș, la castelul cu prințese, la comoara lui, chiar și la pădurea fermecată cu jocurile ei seducătoare, copilul își dădu seama că, într-adevăr, în tot acest timp își simțise sufletul mai puternic, mai fericit...

Cu toții ne lasăm prinși de lumea în care trăim și uităm să ne bucurăm de lucrurile simple, să vedem frumusețea din ceea ce ne înconjoară, să inventăm lucruri noi, să fim spontani și să gândim liber. Uităm că am făcut toate acestea, odată, atunci când am fost copii...

Tărâmul copilăriei există în fiecare dintre noi. Trebuie doar să-l regăsim și să încercăm să retrăim emoțiile care ne împlinesc sufletele.

Copyright Tărâmul copilăriei ™

